

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ
ΕΝΑ ΘΡΙΛΕΡ ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΤΥΛΙΞΕΙ ΣΤΟΝ ΙΣΤΟ ΤΟΥ.
FRÉTTA BLAÐID

ΥΡΣΑ ΣΙΓΟΥΡΔΑΡΔÓΤΤΙΡ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΒΙΚΥ ΑΛΥΣΣΑΝΔΡΑΚΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Γύρω δεν υπήρχε ίχνος ανθρώπινης παρουσίας. Ένα πάλλευκο, παχύ κι απάτητο στρώμα χιονιού σκέπαζε τα πάντα. Κανένα σημάδι ζωής δεν φαινόταν ολόγυρα, κι όμως αυτό δεν τους ξάφνιαζε. Κάποια αγρίμια ζωντάνευαν πού και πού το έρημο τοπίο, μες στην παγωνιά και τη σκληράδα του χειμώνα. Πετάγονταν εδώ κι εκεί στον δρόμο τους, γυροφέροντας κουφάρια προβάτων. Τα πάντα ήταν κάτασπρα. Όμως ο δυνατός αέρας είχε διώξει το χιόνι από εκείνο το τομάρι που ξεπρόβαλλε. Ήταν τόσο εύκολο για έναν βοσκό να χάσει τα ζωντανά του μέσα σ' εκείνες τις ερημιές. Το χειμωνιάτικο τοπίο είχε κάτι ζοφερό σ' αυτά τα μέρη και δεν είχαν σκοπό να μείνουν εκεί για πολύ. Δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα για να βοηθήσουν ή να σώσουν το δύστυχο ζώο.

Μες στην ερημιά ξεπρόβαλε μια ξύλινη καλύβα. Η μπογιά στους εξωτερικούς τοίχους της σίγουρα είχε γνωρίσει και καλύτερες μέρες: το χρώμα της θα ήταν κάποτε ζωηρότερο και πιο γυαλιστερό, ενώ τώρα έμοιαζε παραδομένο στη φθορά και τη θαμπάδα. Παρ' όλα αυτά, αν και καταδικασμένη στην εγκατάλειψη, αυτή η καλύβα δύσκολα μπορούσε να περάσει απαρατήρητη. Οι καταπράσινοι και άλικοι τοίχοι της ξεχώριζαν στο κατάλευκο φόντο του χειμωνιάτικου τοπίου.

Η Γιοχάνα πλησίασε προσπαθώντας ν' ακούσει κάποιον ήχο.

Μάταια όμως. Από την καλύβα δεν ακουγόταν τίποτα. Πίσω της ακούγονταν μόνο τα βήματα του Θόριρ, του πυροσβέστη από τα σωστικά συνεργεία του Ρείκιαβικ, ένα υπόκωφο, κρουστό σούρσιμο, καθώς οι μπότες του βυθίζονταν μέσα στο παχύ, αφράτο χιόνι, σπάζοντας την απόλυτη σιωπή. Τίποτα. Ακόμα κι ο άνεμος είχε κοπάσει. Θα έλεγε κανείς πως είχε εκτονώσει όλη του τη δύναμη στις πρόσφατες χινοθύελλες. Τις τελευταίες εβδομάδες, τα χαμηλά βαρομετρικά δεν σταματούσαν να χορεύουν πάνω στον μετεωρολογικό χάρτη, μεταβάλλοντας με χάρη τις γραμμές του, καθώς το ένα διαδεχόταν το άλλο. Μετά τις ειδήσεις, η Γιοχάνα πάντα έκλεινε την τηλεόραση. Τι καινούργιο είχε εξάλλου να της πει το δελτίο καιρού που ακολουθούσε; Πάντα η ίδια ιστορία: τα ίδια καιρικά φαινόμενα έρχονταν, παρέρχονταν κι εναλλάσσονταν όλο τον χρόνο.

«Νομίζω πως δεν υπάρχει λόγος ν' ανησυχούμε» είπε ο Θόριρ, που στεκόταν τώρα στο πλάι της. «Δεν βλέπω χνάρια στο χιόνι και γύρω βασιλεύει απόλυτη ησυχία».

Η Γιοχάνα δεν μίλησε. Δεν χρειαζόταν. Με το δάχτυλό της έδειξε το χιόνι στη βουνοπλαγιά, που σχημάτιζε ένα κοίλωμα, σαν λεκάνη, γύρω από την πεδιάδα που πλαίσιωνε την έρημη καλύβα. «Τι λες γι' αυτά εκεί;» Μέσα από το χιόνι ξεπρόβαλλαν δυο κέρατα ταράνδου. Ή τουλάχιστον έτσι έμοιαζαν. «Αυτά εκεί τι είναι; Κέρατα ή κλαδιά;»

Ο Θόριρ σήκωσε αμήχανα τους ώμους του. Μέσα στο τσουχτερό κρύο και την πυκνή ομίχλη οι κινήσεις του δεν διακρίνονταν. Το ίδιο συνέβαινε και με τις κινήσεις της Γιοχάνα, όπως είχε παρατηρήσει νωρίτερα ο συνάδελφος από το σωστικό συνεργείο του Χορτναφγιόρδουρ. «Δεν έχω ιδέα. Πάντως άνθρωπος δεν είναι». Η Γιοχάνα δεν απάντησε. Δεν είχε τίποτα να προσθέσει. «Πρώτα όμως πρέπει να κοιτάξουμε καλύτερα σ' εκείνο το κοίλωμα. Τόσο δρόμο κάναμε για να έρθουμε ως εδώ. Ποιος ξέρει;

Δεν αποκλείεται να ζουν άνθρωποι εδώ γύρω, παρά τη νεκρική σιγή. Μπορεί να κοιμούνται».

«Η να κείτονται αναίσθητοι».

Κανένας από τους δυο δεν τόλμησε να αναφέρει κάποια τρίτη πιθανότητα. Με αυτές τις σκέψεις συνέχισαν τον δρόμο τους και άρχισαν να κατευθύνονται προς το κοίλωμα της πλαγιάς. Για καλή της τύχη, ο Θόριρ φαινόταν να ξέρει πώς και πότε να σιωπά και η Γιοχάνα τού ήταν αφάνταστα ευγνώμων γι' αυτό. Συχνά τύχαινε να τη στέλνουν σε αποστολές μαζί με άνδρες –ή και γυναίκες– από τα σωστικά συνεργεία, που δεν έβαζαν γλώσσα μέσα τους. Όσο κι αν προσπαθούσε να τους απαντά λακωνικά ή να μην απαντά καθόλου στα σχόλιά τους, εκείνοι συνέχιζαν να μιλούν ασταμάτητα. Πολλές φορές μάλιστα, από αντίδραση στη σιωπή της, μιλούσαν ακόμα περισσότερο. Η Γιοχάνα έμπαινε στο σπίτι κατάκοπη μετά από κάθε αποστολή παρέα με έναν από αυτούς τους λαλίστατους τύπους· ένιωθε ένα βουητό να της τρυπάει τ' αυτιά και μέσα της ευχόταν οι συνάδελφοί της να περνούσαν το βράδυ τους με πόνους στα σαγόνια. Όμως αυτό δεν έλυνε το πρόβλημα: δεν υπήρχε καμιά γιατρεία γι' αυτά τα πολυβόλα της Υπηρεσίας Διάσωσης.

Η Γιοχάνα ήξερε ότι το πρώτο πράγμα που σκέφτηκαν οι συνάδελφοί της, όταν έμαθαν ότι αυτή τη φορά θα την ακολουθούσε αυτός ο Θόριρ, ήταν ότι της είχε πέσει το λαχείο.* Ο Θόριρ είχε έρθει από το Ρείκιαβικ για να βοηθήσει στην έρευνα, μαζί με μερικούς άλλους, που είχαν καταφτάσει από κάθε γωνιά της

---

* Στο πρωτότυπο: *Að hafa fengið svartapétur* (της είχε τύχει ο Σβάρτι Πιέτουρ). Ο «Μαύρος Πέτρος» (*Svarti Pétur*) είναι ισλανδικό παιχνίδι με χαρτιά, αντίστοιχο του γνωστού μας «Μουτζούρη». Ο Μαύρος Πέτρος είναι συνήθως ο βαλέσ σπαθί. Στόχος του κάθε παίκτη είναι να ξεφορτωθεί τον *Svarti Pétur*, τον Μουτζούρη, από τη δεσμίδα των χαρτιών που έχει στα χέρια του. Όταν η παρτίδα λήξει, ο παίκτης που καταλήγει με τον βαλέ σπαθί στα χέρια του χάνει. Μεταφορικά, η έκφραση αυτή είναι συνώνυμη της ατυχίας.

χώρας ως βοηθητικό προσωπικό. Όμως εκείνος ήταν από τα κεντρικά και είχε ειδική εκπαίδευση στη διαχείριση κρίσεων και την αντιμετώπιση καταστροφών. Οι κακές γλώσσες έλεγαν ότι ήταν γνωστός Besserwisser* και πάντα κοίταζε αφ' υψηλού τους συναδέλφους του από τα σωστικά συνεργεία της επαρχίας. Βέβαια, αυτό δεν είχε καμιά βάση. Η αλήθεια ήταν ότι στην αρχή ο Θόριρ είχε φανταστεί πως θα τον τοποθετούσαν στη βάση του Χεπν. Η βάση όμως ήταν ήδη πλήρως επανδρωμένη κι έτσι ο νεοφερμένος χρειάστηκε να φύγει σε αποστολές με τα σωστικά συνεργεία. Έτσι, εκτός από εκείνη την αρχική παρεξήγηση, η Γιοχάνα ως τότε δεν είχε παρατηρήσει στη συμπεριφορά του κάτι που θα μπορούσε να δίνει υπόσταση στις απόψεις και τα κουτσομπολιά των συναδέλφων της. Αντίθετα, ο καινούργιος την είχε αφήσει να διαχειριστεί τις έρευνές της όπως εκείνη νόμιζε, ενώ ακολουθούσε πιστά τις οδηγίες της χωρίς σχόλια και ενστάσεις. Παρ' όλα αυτά, η Γιοχάνα είχε συνέχεια την περιέργη κι επίμονη αίσθηση ότι βρισκόταν στο μικροσκόπιο· ότι κάθε κίνησή της περνούσε από κόσκινο κι ότι ο τύπος αξιολογούσε κάθε της πράξη, κρίνοντας το μέλλον της στην υπηρεσία.

Με προσοχή, ανέβηκαν την ξύλινη ανηφορική εξέδρα που οδηγούσε στην καλύβα. Ήταν κι εκείνη σκεπασμένη από το ίδιο απάτητο χιόνι, όπως και καθετί που βρισκόταν γύρω τους. Κοιτώντας προσεκτικά την πρόσοψη της καλύβας, η Γιοχάνα παρατήρησε ότι τα παντζούρια ήταν στερεωμένα με καρφιά στα παράθυρα. Όμως αυτό από μόνο του δεν σήμαινε τίποτα. Το τελευταίο πράγμα που σκέφτεται κάποιος όταν αναζητά καταφύγιο σε ένα έρημο σπίτι

---

* Besserwisser (γερμανικά, στο πρωτότυπο): Γερμανική στερεοτυπική έκφραση που κατά λέξη σημαίνει «αυτός που ξέρει καλύτερα». Μεταφορικά, και συνήθως ειρωνικά, χρησιμοποιείται γι' αυτόν που έχει άποψη για όλα και πιστεύει ότι γνωρίζει τα πράγματα καλύτερα από τους άλλους· με λίγα λόγια, για τον γνωστό μας «ξερόλα».

είναι οι επισκευές. Ποιος νοιάζεται για τη θέα, όταν φάχνει μέρος να κρυφτεί μετά από τέτοια πορεία στο άγνωστο, μέσα στη θύελλα; Οι κλειστές πόρτες προστάτευαν την καλύβα από τους χιονιάδες, που εκείνη την εποχή λυσομανούσαν. Τα τελευταία χρόνια, είχαν γίνει ακόμα πιο σκληροί. Η Γιοχάνα δεν θυμόταν να έχει ζήσει τέτοιους βίαιους χιονιάδες όσο ήταν παιδί. Τα χρόνια εκείνα τουλάχιστον διαρκούσαν λιγότερο.

Ψηλά, στον μπροστινό τοίχο υπήρχε καρφωμένη μια μικρή πλάκα με το όνομα της καλύβας: Thule. Έμειναν να το κοιτάζουν επίμονα για ώρα, όμως κανένας από τους δυο δεν τόλμησε να πει αυτό που σκεφτόταν. Αυτή η αμερικανική πινακίδα δεν είχε καμιά θέση στα άγρια τοπία της Ισλανδίας. Αντί να κάνουν το παραμικρό σχόλιο γι' αυτό, βάλθηκαν να σπρώχνουν το χιόνι από την εξώπορτα. Αφού καθάρισαν την είσοδο, συνέχισαν να φτυαρίζουν επίμονα το χιόνι ολόγυρά τους. Κανείς τους δεν βιαζόταν ν' ανοίξει. Δεν μπορούσαν να πουν με σιγουριά πως οι άνθρωποι που αναζητούσαν βρίσκονταν ακόμη μέσα σ' αυτή την καλύβα, όμως για ένα πράγμα ήταν βέβαιοι: αν ήταν ακόμη στην καλύβα, κανένας από αυτούς δεν θα ήταν πια ζωντανός.

Όταν είδε πως δεν έμενε πια τίποτα άλλο να καθαρίσουν, η Γιοχάνα πήρε μια βαθιά ανάσα. Μόλις άνοιξε την πόρτα, δεν παρατήρησε τίποτα περίεργο γύρω της. Ο παγωμένος αέρας γέμιζε τα πνευμόνια της, όμως δεν την ανακούφιζε. Έριξε το φταίξιμο στο ρίγος του τρόμου που ένωσε και δεν θέλησε να συνδέσει το κακό της προαίσθημα με τη νεκρική σιγή που βασιλεύε μέσα στην καλύβα.

«Έχεις δει ποτέ σου νεκρό;» ρώτησε ο Θόριρ. Ούτε αυτός φαινόταν πρόθυμος ν' ανοίξει την πόρτα.

Το μόνο που ήθελε η Γιοχάνα εκείνη τη στιγμή ήταν να εξαφανιστεί. Πάντοτε πάλευε να διώχνει τις μαύρες μνήμες, όταν εκείνες έρχονταν κάθε τόσο να τη βρουν.

«Ναι. Δυστυχώς».

Υστερα από μερικά δευτερόλεπτα απόλυτης σιωπής, ο Θόριρο απάντησε: «Πολλούς;».

Η Γιοχάνα ένωθε να βράζει μέσα της. Αν το έκανε για να τη δοκιμάσει, ήταν απαράδεκτος.

«Τρεις. Και πολλούς βαριά τραυματισμένους». Στη φαντασία της ζωντάνεψε και πάλι εκείνο το δυστύχημα: το περιστατικό με το λεωφορείο στο Χετλισχέιδι. Είχε αναλάβει τότε την αποστολή διάσωσης, όταν ζούσε ακόμη στο Ρέικιαβικ. Το ταξίδι είχε τελειώσει τόσο άδοξα για τρεις από τους επιβάτες, που είχαν βρεθεί νεκροί σε μια αχανή, ανεμοδαρμένη χέρσα πεδιάδα από πετρωμένη λάβα, αφού είχαν κυριολεκτικά εκσφενδονιστεί από το λεωφορείο. Είχε βγάλει πολλές φωτογραφίες τότε, στον τόπο του δυστυχήματος. Η Γιοχάνα δεν ξέχασε ποτέ εκείνη τη μέρα. Μα πιο καλά θυμόταν τις αντιδράσεις της. Δεν μπορούσε να ξεχάσει τις στιγμές που καθόταν παράμερα, στην άκρη του δρόμου, παραλυμένη από το σοκ και τη βαριά πληγωμένη αίσθηση του καθήκοντος. Αρκούσε μια μικρή σπίθα μνήμης, μια τόση δα αφορμή για να οδηγήσει τη σκέψη της προς εκείνη την κατεύθυνση. Ίσως και να είχε συμβεί το ίδιο και με αυτή την ομάδα των ταξιδιωτών. Ίσως και να είχαν καταφέρει τότε να τους σώσουν, έστω κι αν οι προοπτικές φάνταζαν ζοφερές. Κι όμως, στάθηκε αδύνατο. Έκλεισε τα μάτια της και έκανε έναν μορφασμό φρίκης. Έπειτα, γύρισε τη σκέψη της και πάλι στο παρόν. «Εσύ;»

«Ναι. Δυστυχώς». Ούτε ο συνάδελφός της αποδείχτηκε ιδιαίτερα πρόθυμος να συζητήσει τις εμπειρίες του. Ίσως και να της είχε κάνει αυτή την ερώτηση για να διαπιστώσει την πείρα της στη διαχείριση παρόμοιων καταστάσεων, ώστε να μπορέσει να ελέγξει τις αντιδράσεις της τη στιγμή που θα αντίκριζαν τους νεκρούς. Κάτι μέσα της όμως της έλεγε πως δεν έπρεπε καν να μπει στον κόπο να αναρωτηθεί αν αυτή η ερώτηση ήταν πράγμα-

τι μια δοκιμασία. Η Γιοχάνα άνοιξε αμέσως τα μάτια της και άρχισε να μιλά με καθαρή και σταθερή φωνή: «Αυτή η καλύβα μοιάζει τόσο άδεια, όσο και τη στιγμή που ο ιδιοκτήτης της έκλεισε την πόρτα πίσω του φεύγοντας. Απ' ό,τι καταλαβαίνω, αυτό μάλλον έγινε γύρω στο φθινόπωρο. Νομίζω ότι δεν θα έπρεπε να περιμένουμε να βρούμε κάτι σπουδαίο εδώ». Μέσα της ήξερε πολύ καλά πως δεν ήταν έτσι. Κάτι σ' αυτό το άγριο, σκοτεινό, βουνίσιο τοπίο της ενδοχώρας την τρώμαζε. Οι άνθρωποι δεν είχαν καμιά δουλειά εκεί πάνω. Ούτε και τα σπίτια τους. Εκεί πάνω, η φύση έπρεπε να μένει μόνη, μακριά από οτιδήποτε μπορούσε να ταράξει τη γαλήνη της.

Γύρω από την καλύβα, το αφράτο χιόνι σκέπαζε την άθλια, χέρσα κοιλάδα που απλωνόταν ολόγυρα. Πριν από λίγο καιρό είχαν γίνει εκεί έργα αποψίλωσης, όμως οι προσπάθειες του ανθρώπου να επέμβει στο φυσικό τοπίο είναι πάντοτε μάταιες. Κάθε καλοκαίρι, καινούργια βλαστάρια ξεπετάγονταν από το χώμα. Το περασμένο καλοκαίρι μάλιστα, η Γιοχάνα είχε έρθει κι εκείνη με τον άντρα της, για να βοηθήσουν στην αποψίλωση.

Εκείνο το ταξίδι ήταν μια μοναδική εμπειρία. Θυμόταν τη φύση γύρω της να σκορπά απλόχερα την ομορφιά και τα χρώματά της στο μαγευτικό ηφαιστειογενές τοπίο. Η Γιοχάνα δεν είχε δει ποτέ στη ζωή της κάτι παρόμοιο. Εκεί πάνω, τα βουνά δεν είχαν ανάγκη την απόσταση για να φαίνονται βαθυγάλανα. Η γη που τον χειμώνα ήταν σκεπασμένη από ένα κάτασπρο πέπλο χιονιού, το καλοκαίρι βαφόταν μ' όλα τα χρώματα της ίριδας. Τότε, δεν είχαν επισκεφτεί μόνο εκείνη την καλύβα, αλλά και άλλα, πολλά σπίτια στη γύρω περιοχή. Το έργο της εκχέρωσης ήταν προσφορά ενός από τους χορηγούς της Υπηρεσίας Διάσωσης κι έτσι πολλά νοικοκυριά είχαν τότε δεχτεί να αγοράσουν τις υπηρεσίες τους. Έτσι, η Γιοχάνα και ο άντρας της είχαν για συνηθισμένους τους ένα ευδιάθετο συνεργείο εργατών σ' αυτό το

όμορφο κι ευχάριστο ταξίδι. Όμως η ευθυμία και η ελαφρότητα εκείνης της εκδρομής ήταν πια για τη Γιοχάνα μια μακρινή ανάμνηση. Αν και βρισκόταν στο ίδιο μέρος, τώρα πια ένιωθε μια πυκνή σκιά να της πλακώνει την ψυχή.

Όχι, η αιτία για τις μαύρες σκέψεις της δεν ήταν μόνο ο πάλλευκος, χειμωνιάτικος μανδύας που σκέπαζε την απίστευτη ομορφιά της χέρσας γης. Αυτή τη φορά, υπήρχε κάτι στην ίδια την αποστολή της, που την έκανε να νιώθει απίστευτα άβολα. Δυστυχώς, τα στοιχεία που είχαν στα χέρια τους δεν άφηναν πολλά περιθώρια αισιοδοξίας, έστω κι αν οι επικεφαλής των ερευνών είχαν προσπαθήσει να εντοπίσουν τα ίχνη της ομάδας των ταξιδιωτών, πριν ακόμη στείλουν στην περιοχή κλιμάκιο της Υπηρεσίας Διάσωσης. Έτσι, μια αποστολή σαν αυτή σπάνια θα μπορούσε να στεφθεί με επιτυχία. Οι οδηγίες και οι πληροφορίες που είχε λάβει η Υπηρεσία Διάσωσης έμοιαζαν τουλάχιστον ασυνάρτητες, παράξενες και σκόρπιες.

Το μόνο που ήξεραν ήταν πως έφαχναν μια ομάδα τεσσάρων ή πέντε ατόμων ισλανδικής καταγωγής, που κανείς δεν είχε αναζητήσει εδώ και πέντε μέρες. Οι έρευνες είχαν καθυστερήσει σημαντικά εξαιτίας των αντίξοων καιρικών συνθηκών.

Όσο διαρκούσαν οι χιονοθύελλες, η αστυνομία είχε προσπαθήσει να εντοπίσει τους ταξιδιώτες, παρακολουθώντας την πορεία τους μέσω των κινητών τους. Όμως, την τελευταία φορά που τους είχαν εντοπίσει στο δίκτυο, βρίσκονταν στο Κοτλουμουλαβέγουρ, ένα μονοπάτι πεζοπορίας στο βουνό, στον δρόμο προς το Λοουνσοράιβι.* Από εκεί και πέρα, το σήμα τους χάθηκε.

Κανείς δεν μπορούσε να πει με βεβαιότητα αν υπήρχε και κάποιο πέμπτο μέλος στην ομάδα τους. Ως εκείνη τη στιγμή, το

* Lónsöræfi: Εθνικός Δρυμός εξαιρετικής ομορφιάς στη Νοτιοανατολική Ισλανδία, κοντά στον διάσημο παγετώνα του Βατναγιόκουτλ (Vatnajökull).

δίκτυο εντόπιζε το σήμα τεσσάρων κινητών, όμως αυτό από μόνο του δεν έλεγε τίποτα για τον ακριβή αριθμό των μελών της ομάδας. Ο πέμπτος ταξιδιώτης ενδεχομένως να μην είχε πάρει μαζί του το τηλέφωνό του ή να το είχε απλώς κλειστό. Αυτό που τους έκανε να υποθέτουν ότι τους συνόδευε ένας ακόμα ταξιδιώτης ήταν η διαπίστωση ότι τα δυο ζευγάρια που αγνοούνταν είχαν φτάσει ως το Χορτναφγιόρδουρ αεροπορικώς και δεν φαινόταν να έχουν νοικιάσει εκεί κάποιο αυτοκίνητο. Τα δυο ζευγάρια είχαν περάσει μια νύχτα σε ένα ξενοδοχείο στο κέντρο της πόλης. Η υπάλληλος της ρεσεψιόν που τους εξυπηρέτησε στην αναχώρησή τους είχε καταθέσει ότι κάποιος τους περίμενε έξω από το ξενοδοχείο, όμως δεν θυμόταν αν αυτός ο «κάποιος» ήταν γυναίκα ή άντρας.

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, το αυτοκίνητο που τους είχε πάρει από το ξενοδοχείο δεν είχε ως τότε βρεθεί σε κανένα μέρος του οδικού δικτύου που έφτανε μέχρι εκείνες τις ερημιές. Αν τουλάχιστον κατάφεραν να εντοπίσουν κάποιο όχημα με μόνιμη τετρακίνηση, θα ήταν εύκολο να ανακαλύψουν σε ποιον ανήκε. Το πιο πιθανό όμως ήταν ότι οι ταξιδιώτες είχαν μισθώσει κάποιο αυτοκίνητο με οδηγό, για να τους πάει μέχρι κάποιο σημείο του δρόμου. Ο οδηγός τους είχε αφήσει και είχε επιστρέψει στην πόλη. Αλλά και πάλι, αν ήταν έτσι, δεν θα παρουσιαζόταν στην αστυνομία αυτός ο οδηγός, μόλις μάθαινε πως αγνοούνταν οι επιβάτες του;

Δεν ήταν η πρώτη φορά που χάνονταν άνθρωποι στις ερημιές. Δεν ήταν η πρώτη φορά που τα στοιχεία ήταν λίγα και οι πιθανότητες να βρεθούν οι αγνοούμενοι ακόμα λιγότερες. Όμως το να αποφασίσουν ξαφνικά τέσσερις πέντε Ισλανδοί να κάνουν πεζοπορία στην άγρια φύση μες στο καταχείμωνο ήταν τουλάχιστον ασυνήθιστο. Οι ντόπιοι που χάνονταν σε τέτοιες συνθήκες ήταν συνήθως δυο –το πολύ τρεις– φίλοι, που έφταναν με αυτοκινού-

μενα έλκνηθρα στη μέση του χιονισμένου πουθενά ή αναζητούσαν το ιδανικό μέρος για χειμερινό σκι. Κι αν ήταν φθινόπωρο, τη θέση του σκι ή του έλκνηθρου έπαιρνε σίγουρα το κυνήγι.

Όμως τώρα τα πράγματα δεν ήταν έτσι. Από τα στοιχεία που είχε στη διάθεσή της ως εκείνη τη στιγμή η αστυνομία, προέκυπτε πως κανένας από τους συνταξιδιώτες δεν είχε ασχοληθεί ποτέ με κάποιο χειμερινό άθλημα. Επίσης, κανένας δεν φαινόταν παιδί της φύσης και ιδιαίτερα περιπετειώδης τύπος. Μόνο οι δυο άντρες των ζευγαριών είχαν πάει μια φορά για κυνήγι ταράνδου. Όμως η εποχή του κυνηγιού είχε περάσει κι έτσι δεν είχαν βρει θηράματα στο δάσος. Όσο για τις γυναίκες, δεν φαινόταν να έχουν υποβάλει ποτέ τους αίτηση για άδεια κυνηγιού ή φαρέματος. Όλοι τους ήταν γέννημα-θρέμμα πρωτευουσιάνοι, από το Ρέικιαβικ. Δυο ζευγάρια γύρω στα τριάντα, που ένας Θεός ήξερε τι γύρευαν σ' εκείνες τις ερημιές. Το δίχως άλλο θα είχαν πάρει τα βουνά, κυνηγώντας το κατάλληλο πλάνο για την τέλεια χειμωνιάτικη φωτογραφία στο Instagram.

Πολύ πιθανό. Όμως η Νοτιοανατολική Ισλανδία δεν είχε δα και την αποκλειστικότητα στα ιδανικά χειμερινά τοπία. Δεν χρειάζεται να πάρει κανείς αεροπλάνα, για να βρει λίγο χιόνι στην Ισλανδία.

Απ' όσα είχαν αναφέρει οι συγγενείς τους στην αστυνομία, τα ζευγάρια είχαν ενημερώσει τους δικούς τους πως θα έλειπαν περίπου μια εβδομάδα. Τα ίδια είχαν πει και στους συνεργάτες τους, στη δουλειά. Αν είχαν φύγει στην ενδοχώρα για περιπέτειες, θα ήταν σίγουρα σε κάποια απομονωμένη κοιλάδα, αποκομμένοι από τον κόσμο, χωρίς σήμα στα τηλέφωνα τους και χωρίς σύνδεση στο διαδίκτυο. Κανένας δεν ήξερε τίποτα για τον σκοπό του ταξιδιού τους ούτε φυσικά για τον τελικό προορισμό τους.

Κάποιοι σκέφτηκαν πως το ταξίδι αυτό μάλλον ήταν μια από εκείνες τις φτηνές προσφορές που έκαναν τα τουριστικά πρακτο-

ρεία τον χειμώνα. Όλοι σχεδόν οι συγγενείς τους πίστευαν πως είχαν αγοράσει κάποιο από εκείνα τα πακέτα για εκδρομές που οργανώνονται με την επιφύλαξη των καιρικών συνθηκών. Αν ο καιρός χαλάσει, το πρακτορείο ακυρώνει τις εκδρομές και οι πελάτες χάνουν τα ωραία τους λεφτά κανονικά και με τον νόμο.

Ως εκείνη τη στιγμή, δεν είχαν βρει κάποιο πρακτορείο που να έκανε προσφορές για εξορμήσεις στο Λουουνσοράιβι μες στο κατχειμωνο. Κι ευτυχώς. Αυτού του είδους τα εμπορικά τερτίπια δεν θα έπρεπε να επιτρέπονται.

Στο Σωματείο Ταξιδιωτών των Ανατολικών Φιόρδ, στο Σκάπταφελ, τους ενημέρωσαν ότι, πριν από λίγο καιρό, είχαν δεχτεί ένα τηλεφώνημα από κάποιον που ενδιαφερόταν για μερικές διανυκτερεύσεις στο καταφύγιο του Μουλασκάουλι. Θα μπορούσε να είναι ένας από τους ανθρώπους που έψαχναν. Όμως στην πόλη τούς είπαν ότι το καταφύγιο έμενε κλειστό τον χειμώνα. Παρ' όλα αυτά, η πόρτα του παρέμενε ξεκλειδωτη για λόγους ασφαλείας, αν και αυτή την εποχή δεν ήταν διαθέσιμο προς ενοικίαση. Ο υπάλληλος που είχε μιλήσει στο τηλέφωνο με τον ενδιαφερόμενο τους είπε πως ο υποψήφιος πελάτης δεν φάνηκε να πτοείται. Από τον τόνο της φωνής του, είχε υποψιαστεί ότι ο συνομιλητής του και η παρέα του είχαν σκοπό να εκμεταλλευτούν τις ανοιχτές πόρτες της καλύβας, για να εξασφαλίσουν στα κρυφά δωρεάν διαμονή για μερικές μέρες.

Η Υπηρεσία είχε στείλει μια μεγάλη ομάδα διάσωσης σ' εκείνα τα μέρη, με εντολή να χτενίσει την περιοχή γύρω από τα καταφύγια του Μουλασκάουλι και του Μούλακοτ, αλλά και να φάξει μέσα στα ίδια τα καταφύγια. Στο Μούλακοτ, υπήρχε μια καλύβα που πρόσφερε στέγη στους φύλακες και τους φροντιστές του Δρυμού τα καλοκαίρια. Όμως αυτό το μέρος ήταν γεμάτο μικρά ξύλινα σπίτια και καταφύγια κι έτσι το κλιμάκιο έπρεπε να χωριστεί σε μικρότερες ομάδες, που θα αναλάμβαναν την έρευνα στο κα-

θένα από αυτά. Κανένας από τους ιδιοκτήτες των καταφυγίων δεν είχε λάβει κάποιο μήνυμα από ταξιδιώτες που ενδιαφέρονταν να νοικιάσουν την καλύβα του. Αυτό όμως δεν απέκλειε το ενδεχόμενο οι εκδρομείς να είχαν τρυπώσει σε κάποια απ' αυτές, αναζητώντας καταφύγιο μέσα στο κρύο και τη χιονοθύελλα.

Στην περιοχή, είχαν εντοπίσει ένα ιδιωτικό καταφύγιο, δύο καταφύγια που ανήκαν στη Λέσχη Ταξιδιωτών της περιοχής του Φλιόστνταλ, το καταφύγιο της Λέσχης Ταξιδιωτών του Γιουπαβόγουρ στο Λείραους και τέλος το καταφύγιο που έπρεπε να ερευνηθούν η Γιοχάνα με τον Θόριρ. Μερικοί από τους άνδρες κατευθύνθηκαν προς τις έρημες φάρμες του Έσκιφετλ και το καταφύγιο Γκρουντ του Βίδιταλ, σε περίπτωση που οι ταξιδιώτες επέλεξαν να περάσουν τη νύχτα τους σε κάποια από τις καλύβες τους. Οι διασώστες χρησιμοποιούσαν αυτή τη μέθοδο-αστραπή, όταν δεν γνώριζαν την πορεία των χαμένων ταξιδιωτών. Αυτή τη φορά, είχαν μαζί τους και βοηθητικό προσωπικό. Αν και η Υπηρεσία Διάσωσης ήταν επανδρωμένη, δεν είχε αρκετό προσωπικό για μια τόσο δύσκολη και απαιτητική επιχείρηση. Το καταφύγιο «Thule», που είχε αναλάβει η Γιοχάνα με τη βοήθεια του Θόριρ, ήταν ένα καταφύγιο του αμερικανικού στρατού, από τον καιρό που εκείνος έλεγχε τον σταθμό ραντάρ του Στόκνες.*

Όταν το Λιμενικό πήρε τον σταθμό, πέρασε στην ιδιοκτησία του και το καταφύγιο. Απ' ό,τι είχε καταλάβει η Γιοχάνα, αυτό

---

* Η Αεροπορική Βάση της Ανατολικής Ισλανδίας στο Höfn εγκαινιάστηκε από τη Βορειοατλαντική Συμμαχία (NATO) το 1951 και περιλάμβανε, μεταξύ άλλων, και τον σταθμό των ραντάρ του Stokksnes. Ο σταθμός αυτός έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην αμερικανική αεράμυνα κατά τον Ψυχρό Πόλεμο, καθώς ήταν επιφορτισμένος με τον εντοπισμό του σήματος των σοβιετικών αεροσκαφών στον εναέριο χώρο του Βορείου Ατλαντικού και την ενημέρωση της Κεντρικής Στρατιωτικής Βάσης του Κέπλαβικ, στη Νότια Ισλανδία, σχετικά με τη διέλευσή τους. Η Αεροπορική Βάση της Ανατολικής Ισλανδίας έκλεισε στις 30 Ιουνίου 1982.

το αναπάντεχο δωράκι των Αμερικανών ήταν μάλλον βραχνάς παρά προνόμιο για το Λιμενικό Σώμα της Ισλανδίας, που τελικά δεν αξιοποίησε ιδιαίτερα το καταφύγιο. Αρκετές περιπέτειες στη φύση ζούσαν καθημερινά οι άνθρωποι του Σώματος. Η ιδέα των καλοκαιρινών διακοπών στις ερημιές μάλλον δεν φάνταζε ιδιαίτερα ελκυστική στα μάτια τους.

Η Γιοχάνα έκανε ένα ακόμα βήμα προς την πόρτα, όμως ο Θόριρ ήταν ήδη μπροστά της. Ίσως αυτό να ήταν μια κίνηση επιδειξης του κύρους που συνόδευε έναν διασώστη από τις βάσεις της πρωτεύουσας. Ίσως να νόμιζε ότι η Γιοχάνα θα τον θεωρούσε δειλό και λιπόψυχο αν της έδειχνε πως έτρεμε στην ιδέα του φρικτού θεάματος που τους περίμενε μέσα στο καταφύγιο. Τεράστια παρεξήγηση. Αποστολές σαν αυτήν απαιτούσαν γερό στομάχι. Όποιος δεν άντεχε δεν είχε καμιά θέση στην Ύπηρεσία Διάσωσης.

Η Γιοχάνα τον άφησε ν' ανοίξει την πόρτα μόνος του. Καθόλου δεν την πείραζε. Τον έβλεπε μπροστά της να κατεβάζει αργά το πόμολο, να σπρώχνει το πορτόφυλλο και να κοιτάζει δειλά μέσα στη σκοτεινή καλύβα. Από το έκπληκτο βλέμμα του, η Γιοχάνα συμπεράνε πως το θέαμα που αντίκριζε ο συνάδελφός της ήταν στ' αλήθεια αναπάντεχο. Όμως όχι, δεν μπορεί να είχε δει πτώμα. Αυτό που έβλεπε μάλλον τον είχε ξαφνιαστεί, χωρίς όμως να τον γεμίζει θλίψη.

Η Γιοχάνα έσπρωξε λίγο περισσότερο την πόρτα για να δει κι εκείνη τι υπήρχε μέσα στην καλύβα. Μπροστά στην πόρτα ήταν πεταμένα εδώ κι εκεί ρούχα: ένα χοντρό μπουφάν, ένα αντιανεμικό παντελόνι, ισοθερμικά παπούτσια ορειβασίας και μερικά άλλα, απλά καθημερινά ρούχα. Το μικρό χολ φαινόταν να οδηγεί σε ένα άλλο κατασκοτεινό δωματάκι. Ήταν αδύνατον να δουν τι υπήρχε εκεί μέσα. Η Γιοχάνα πήρε στα χέρια της ένα φακό, τον άναψε κι έστρεψε το φως του προς τα πεταμένα ρούχα. Το πάτωμα ήταν σκεπασμένο από ένα παχύ στρώμα σκόνης και πάνω

του η Γιοχάνα διέκρινε πατημασιές. Τα ίχνη στο πάτωμα μαρτυρούσαν το πρόσφατο πέρασμα αρκετών ανθρώπων από το καταφύγιο. Πότε όμως είχαν βρεθεί εκεί και πόσοι ήταν; Κανείς δεν ήξερε ούτε μπορούσε να μαντέψει.

«Λες να είναι δικές τους αυτές οι πατημασιές;» ρώτησε ο Θόριρ, γυρίζοντας να κοιτάξει τη Γιοχάνα. «Και τα ρούχα; Θα μπορούσαν να είναι δικά τους, ή μήπως έμειναν ξεχασμένα εδώ από το φθινόπωρο;»

Η Γιοχάνα δεν ήξερε τι να απαντήσει. Αν το μπουφάν και τα παπούτσια ορειβασίας ανήκαν σε κάποιον από τους ανθρώπους που αναζητούσαν, τότε σίγουρα δεν είχαν πάει πολύ μακριά. Κανείς δεν βγαίνει έξω στον χιονιά, χωρίς χοντρό πανωφόρι και ορειβατικές μπότες.

Μια σιωπή ακόμα πιο βαθιά τύλιξε την καλύβα. Η Γιοχάνα έκρυψε το πρόσωπό της με τα χέρια της και πήρε μια βαθιά ανάσα με τη μύτη. Από τη μυρωδιά του αέρα, καταλάβαινε πως δεν υπήρχε καμιά πιθανότητα να έχει γίνει αυτή η καλύβα ο ομαδικός τάφος αυτών των ανθρώπων. Ένωσε μια πρόσκαιρη ανακούφιση. Όμως, και πάλι, αυτό δεν σήμαινε απολύτως τίποτα. Η παγωνιά ήταν το ίδιο ανυπόφορη μέσα και έξω. Οι δυο διασώστες έμειναν να κοιτάζουν τα πολύχρωμα ρούχα με απορία. Η Γιοχάνα άρχισε να σκέφτεται. Κάτι μέσα της της έλεγε πως τα είχαν ξεχάσει πολύ πρόσφατα εκεί μέσα. Φαίνονταν πεντακάθαρα και η σκόνη δεν είχε προλάβει να τα σκεπάσει. Δεν τους έμενε πια τίποτε άλλο παρά να προχωρήσουν πιο μέσα και να δουν με τα ίδια τους τα μάτια τι πραγματικά είχε συμβεί. Τέρμα οι υποθέσεις. Άλλωστε, αυτή ήταν και η δουλειά τους: ήταν εκεί για τα δύσκολα. Για να βρίσκουν τους χαμένους. Είχαν κάνει τόσο κόπο για να φτάσουν ως εκεί: είχαν ταρακουνηθεί για πολλή ώρα μπρος πίσω, στο πίσω κάθισμα του τζιπ της υπηρεσίας. Είχαν ανέβει με πολύ κόπο την ανηφόρα ως την καλύβα με τα πόδια. Είχαν οδηγήσει

σε χιονισμένους χωματόδρομους, είχαν πέσει σε βαθιά, απότομα χαντάκια, είχαν διασχίσει στενά φαράγγια κι όμως τα είχαν καταφέρει: είχαν φτάσει στον προορισμό τους σώοι κι έτοιμοι για δράση. Όχι, δεν υπήρχε περίπτωση να τα παρατήσουν χωρίς λόγο και να φύγουν.

«Πρέπει να φάξουμε μέσα». Με μια κίνηση, η Γιοχάνα προσπέρασε τον Θόριρ. Εκείνος έκανε αυτόματα ένα βήμα πίσω. Δεν ήταν σίγουρη αν το έκανε από ευγένεια ή αν απλώς φοβόταν να περάσει πρώτος. Τι σημασία είχε όμως; Η Γιοχάνα έσκυψε και έριξε μια πιο προσεκτική ματιά στα ρούχα. «Αν κρίνω από το μέγεθος, μάλλον ανήκουν σε γυναίκα. Ή σε γυναίκες». Η Γιοχάνα ξεφύσηξε. «Λοιπόν! Ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά. Ας αρχίσουμε από πάνω».

Η ατμόσφαιρα στην καλύβα ήταν βαριά κι αποπνικτική. Όταν ο Θόριρ έκλεισε την πόρτα πίσω του, τα πάντα σκεπάστηκαν μεμιές από πυκνό σκοτάδι. Το μοναδικό φως στο δωμάτιο ήταν η ισχνή δέσμη φωτός που έβγαινε από τον αναμμένο φακό της Γιοχάνα.

Το ατέλειωτο, δειλό λυκόφως του χειμώνα δεν κατάφερε να μπει από τα χοντρά παντζούρια των παραθύρων, που έμεναν ερμητικά κλειστά. Ο Θόριρ άνοιξε και πάλι γρήγορα την εξώπορτα, για να διαλύσει τα σκοτάδια. Μάταια όμως. Το αμυδρό, χειμωνιάτικο φως δεν αρκούσε για να φωτίσει τη μεγάλη, διώροφη καλύβα.

Ο Θόριρ άναψε και τον δικό του φακό και το σκοτάδι κάπως αραιώσε. Η Γιοχάνα ευχήθηκε να είχαν πάρει μαζί τους μεγαλύτερους και πιο δυνατούς φακούς. Όμως τώρα πια δεν γινόταν τίποτα. Έπρεπε να αρχεστούν στο λιγοστό φως των μικρών φακών που είχαν μαζί τους. Μόλις έφτασαν στο μεσαίο δωμάτιο, χωρίστηκαν.

Μετά από είκοσι λεπτά, συναντήθηκαν και πάλι έξω, στην εξέδρα. Μέσα στα δωμάτια ανακάλυψαν στοιχεία που μαρτυρού-

σαν το πρόσφατο πέρασμα ταξιδιωτών από την καλύβα. Στο υπνοδωμάτιο, βρήκαν ένα ζευγάρι κάλτσες στο κάτω μέρος ενός κρεβατιού. Ήταν κι εκείνες πεντακάθαρες, χωρίς ίχνος σκόνης πάνω τους.

Στην κουζίνα, βρήκαν άδεια πακέτα φαγητού στα σκουπίδια. Όλα έδειχναν πως οι επισκέπτες είχαν προλάβει να μαγειρέψουν. Από τις ημερομηνίες λήξης οι δυο διασώστες κατάλαβαν ότι τα κουτιά δεν είχαν μείνει στα σκουπίδια πολύ καιρό. Στην τουαλέτα βρήκαν μια οδοντόβουρτσα με ένα σωληνάριο οδοντόκρεμας μέσα σε ένα ποτήρι και ένα μισοάδειο πακέτο υγρά μαντιλάκια σε ένα ράφι πάνω από τον νιπτήρα. Στο πάτωμα, μέσα σε ένα ανοιχτό καλάθι σκουπιδιών δίπλα στη λεκάνη, είδαν ένα κομμάτι χρησιμοποιημένο οδοντικό νήμα κι ένα τσαλακωμένο υγρό μαντιλάκι από το πακέτο. Το είχε μάλλον χρησιμοποιήσει μια από τις γυναίκες, για να βγάλει τη μάσκαρα από τα μάτια της. Στον τοίχο δίπλα από τον νιπτήρα, κρεμόταν ένα μικροσκοπικό πετσετάκι προσώπου. Η Γιοχάνα το άγγιξε. Ήταν στεγνό, όπως και το πανί που είχαν βρει στην κουζίνα, σε ένα γαντζάκι δίπλα από τα μάτια. Στεγνό, αλλά όχι σκονισμένο. Όπου κι αν έστρεφαν τη ματιά τους, όλα τους έλεγαν ότι σ' εκείνη την καλύβα είχαν μείνει άνθρωποι πριν από λίγες μόλις μέρες.

Όμως δεν βρήκαν κανέναν τους, όσο καλά κι αν έψαξαν.

Όρθια πάνω στην ξύλινη εξέδρα, η Γιοχάνα άφησε τη ματιά της να ταξιδέψει πάνω από το χειμωνιάτικο τοπίο. Χιόνι, χιόνι και πάλι χιόνι. Όλα κάτασπρα κι ένα ζευγάρι κέρατα ταράνδου στην πλαγιά. Έβαλε το χέρι της κάθετα στο μέτωπό της, για να μπορέσει να δει καλύτερα. Τότε πείστηκε: αυτά που έβλεπε ήταν κέρατα και όχι γυμνά κλαδιά δέντρων. Από μακριά, έμοιαζαν με ένα ζευγάρι σκελετωμένα χέρια που υψώνονταν προς τον ουρανό. Για να στέκονται έτσι όρθια, θα έπρεπε να υπάρχει κάτω από το χιόνι κάτι που να τα στηρίζει. Ίσως και να μην ήταν μόνο κέρατα,

αλλά κάποιιο ζώο που είχε θαφτεί ολόκληρο μέσα στο χιόνι. Κατέβασε το χέρι της από το μέτωπο και πήγε να φάξει. Δεν μπορεί να είχε σχέση με τους χαμένους ταξιδιώτες εκείνος ο τάρανδος.

«Πού να έχουν πάει άραγε...;»

Ο Θόριρ ανοιγόκλεισε γρήγορα τα σκούρα του βλέφαρα. «Μπορεί να προσπάθησαν να φύγουν με τα πόδια και να έπεσαν στη χιονοθύελλα. Για μια βδομάδα τουλάχιστον, χιόνιζε ασταμάτητα. Τα ίχνη τους θα έχουν τώρα σβηστεί τελείως. Απ' ό,τι βλέπω, ο χιονιάς εδώ πάνω έσπασε κάθε ρεκόρ τις τελευταίες μέρες».

Μάλλον ο συναδελφός της είχε δίκιο. Αυτή πρέπει να ήταν η πιο πιθανή εξήγηση. Οι ταξιδιώτες είχαν φύγει με τα πόδια κι έμειναν για πολλή ώρα έξω, στον χιονιά. Το Λοουνσοράιβι ήταν μακριά και τα μονοπάτια που οδηγούσαν σ' αυτό από την καλύβα ήταν πολλά κι ατελείωτα. Δεν θα ήταν καθόλου εύκολο να βρουν τους νεκρούς, που ήταν σίγουρα θαμμένοι βαθιά μέσα στο χιόνι. Η χιονοθύελλα δεν είχε ακόμη κοπάσει και τα δελτία καιρού μιλούσαν για παγετό που θα διαρκούσε για πολλές μέρες.

Μακάρι, μακάρι να είχαν βρει καταφύγιο σε κάποια άλλη καλύβα. Μπορεί να τους είχε εντοπίσει κάποιο άλλο σωστικό συνεργείο.

Η Γιοχάνα δεν άντεχε να σκέφτεται τι άλλο θα μπορούσε να τους είχε συμβεί. Αν αυτοί οι άνθρωποι είχαν φύγει από την καλύβα περπατώντας, τότε για ποιο λόγο είχαν αφήσει πίσω τους το μπουφάν, τα παπούτσια ορειβασίας και τα ισοθερμικά ρούχα;

«Πρέπει να γυρίσουμε πριν σκοτεινιάσει». Η Γιοχάνα γύρισε ξανά το βλέμμα της στα κέρατα. Η σκέψη ότι το ζώο βρισκόταν σ' αυτή την απότομη πλαγιά την προβλημάτισε. Οι άντρες της παρέας ήταν κυνηγοί. Αν το είχαν σκοτώσει εκείνοι, τότε είχαν στα χέρια τους ένα σημαντικό στοιχείο που τους ανάγκαζε να συνεχίσουν την αναζήτηση. Δεν είχαν πολύ χρόνο στη διάθεσή τους, αλλά δεν έπρεπε να τα παρατήσουν χωρίς να ρίξουν λίγο φως σε αυτό το

μικρό, σκοτεινό σημείο της υπόθεσης. Αν τελικά πίσω από το ταξίδι τους κρυβόταν μια επιχείρηση λαθροθηρίας, η Γιοχάνα και ο Θόριρ θα χρεώνονταν ένα τεράστιο φιάσκο έτσι και τα παρατούσαν εκείνη τη στιγμή. Όμως εκείνη φημιζόταν για το πείσμα της. Δεν ήταν απ' αυτούς που το έβαζαν εύκολα κάτω. «Πρώτα όμως πρέπει να πάμε να κοιτάξουμε λιγάκι τον τάρανδο».

Ο Θόριρ δεν έφερε καμιά αντίρρηση. Έτσι, κατευθύνθηκαν προς τα κέρατα, περπατώντας όσο πιο γρήγορα γινόταν μέσα στο χειμωνιάτικο τοπίο. Το χιόνι γύρω τους είχε μεταμορφωθεί σε ένα λείο και γλιστερό στρώμα πάγου, που άλλοτε πάχαινε κι άλλοτε γινόταν λεπτό, σαν κοφτερό γυαλί. Σε μερικά σημεία, ράγιζε κι έσπαγε κάτω από τα πόδια τους, κάνοντάς τους, σε κάθε τους βήμα, να βυθίζονται μέχρι τη μέση της γάμπας τους μέσα σε λακκούβες. Όσο ανέβαιναν την πλαγιά, η πορεία τους γινόταν όλο και δυσκολότερη. Σε μια στιγμή, ενώ πλησίαζαν τα κέρατα του τάρανδου, η Γιοχάνα κοντοστάθηκε. «Νομίζω πως πάτησα κάτι» είπε κοιτάζοντας το δεξί της πόδι.

«Τι; Καμιά πέτρα μήπως;» Ο Θόριρ έβαλε τα χέρια στη μέση του και έσμιξε τα φρύδια του με απορία.

«Όχι, αποκλείεται. Δεν είναι πέτρα αυτό το πράγμα». Η Γιοχάνα απομάκρυνε το πόδι της από το σημείο και κοίταξε εμβρόντητη μέσα στη λακκούβα. Πήρε μια βαθιά ανάσα προσέχοντας να μη χάσει την ισορροπία της και πέσει πίσω καταραυλώντας στην πλαγιά.

«Θεούλη μου!»

Ο Θόριρ την πλησίασε. Ύστερα ήρθε κι η δική του σειρά να χάσει την ισορροπία του. Λίγο έλειψε να πέσει κι εκείνος μπροστά. Στον πάτο μιας λακκούβας, φαινόταν ένα κεφάλι. Πάνω από την τρύπα, οι δυο διασώστες το κοίταζαν άφωνοι, με μάτια που άστραφταν.

ΒΡΑΒΕΙΟ BLOOD DROP 2021

ΣΤΗΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Διασώστες στο Λουουσοράιβι αναζητούν μια ομάδα αγνοούμενων. Τι γύρευαν αυτοί οι άνθρωποι στην ερημιά το καταχείμωνο; Και γιατί εγκατέλειψαν το καταφύγιό τους, ακατάλληλα ντυμένοι, ευάλωτοι στις άγριες καιρικές συνθήκες;

Την ίδια ώρα, παράξενα συμβάντα παρατηρούνται στον απομονωμένο σταθμό των ραντάρ στο Στόκονες.

Εδώ τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται – είτε πρόκειται για μια λίμνη αίματος στο πάλλευκο, απάτητο χιόνι, κάπου μακριά από τον πολιτισμό, μια ανωμαλία στο ραντάρ, ένα παιδικό παπουτσάκι που εμφανίζεται απροσδόκητα ολόκληρες δεκαετίες μετά την εξαφάνισή του ή μια τρύπα στα βράχια που φαίνεται πως παρασέρνει ανθρώπους στον χαμό τους...

ΤΟ ΝΕΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΗΣ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΑΙΜΑ ΣΑΣ ΝΑ ΠΑΓΩΣΕΙ.

Τρομακτικό! Ισλανδικός τρόμος που θα σας καθηλώσει.

Politiken

Μια εξαιρετική, σκοτεινή ιστορία γεμάτη σασπένς.

Jyllands-Posten

Η Yrsa Sigurdardóttir έχει γράψει ένα καλοδουλεμένο και αινιγματικό μυθιστόρημα με μια εντυπωσιακή αλληλουχία ανατριχιαστικών σκηνών στις οποίες κυριαρχούν οι απόκοσμες λεπτομέρειες που προκαλούν τρόμο.

Belingske

ISBN: 978-618-03-2847-9

9 786180 328479

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82847

metaixmio.gr

